

ואנו, כשבאותו אור נגנו (להשיגו) להעלותו אותו גנו שאמרנו, אז יוצא החשך הראשו ופה עלי ראשו באותו נקב שנעעה בו, ונפרד חוט אחד בין אותו האור של האור בהזה שנגנו, ובין זאתה חשכה של החשך זהה, שבתוכה בראשית) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

תפנין זהה שבאותה הפרדה של החוט שהפריד, והפריד את אותם (פען אותם) ואורים לתוכה חשכה, ונפרדים דגים למיניהם אלה מלאה באותה הפרדה.

ובשנפרדו הרים העליונים הקדושים, כל אוטם היוצרים נפרדים, ונכנסו לתוך אותו היאור משקט שבחר מפלם, ויזדים ונכנסים בו שלוש פעמים ביום. ובכל אותם דגים שגדלים תוך אותם יאורים, נפרדים אלה מלאה, ונקראים לילות, ואלה הם ראשים לכל אותם דגים שיוצרים החוץ, ואלה שלוטים על כלם, ואלה נקראים בכורי מצרים. ומכאן התפזרו החוץ הבוכרים, וכולם נוגנים מהשקאה אותם יאורים. ומהפנין התקדול הזה שלוט על כלם.

וחבל בהבדלת הרים העליונים שפתוח וייה מביל בין מים למים, ונרשמו מים הקדושים העליונים ונפרדו מלמעלה, והמים התחטוניים, נפרדו כלם אלה מלאה, קדושים ושלאל קדושים, ועל זה נקרו מלכים עליונים פרודים, ממשום שנפרדו אלה מלאה למיניהם.

ויאמר אלהים תדרש הארץ דשא עשב מזריע גרע, רזא דא, פד האי התפנין התקדול, זהה נשיב רוחא בההוא נוקבא, ומרפרא לגביו עילא, כל אינון עשבין קוה מהפך לו ניבישו, עד דרוחא אחרא נשיב בההוא

ובדין, פד ההוא אור אתגניז (ס"א לנטה) לעילא ליה ההוא גנו דקארמן, בדין נפק החשך קדמאתה, ובטש על רישיה, בההוא נוקבא דאטמתחה ביה, ואתפרש חד חוטא, בין ההוא נהייו דאור דא אתגניז, ובין ההוא חשותא דחשך דא, דכתיב, בראשית) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

האי תפין, תפ בההוא פרישו דהאי חוטא דאפריש, ואפריש לאינון (נ"א בז אינון) יאורים, גו חשותא, ואתפרשנו נוגין לזרנייהו אלין מאلين, בההוא פרישו.

ובד אתפרשנו מיין על אין קדיישין, כל אינון יאורים אתפרשנו, וצאלו לגו ההוא יאורה שכיבא דאטבריר מבלחו, ונפקין ועאלין ביה תלת זמגין ביטמא.

ובל אינון נוגין דמגדלאן גו אינון יאורים, פרישן אלין מאلين, וארון לילות, ואלין אינוןראשן לכל אינון נוגין דנקין לבר, ואלין שלטין על כלתו. ואלין ארון בכורי מצרים, ומהכא אתבדר לבר בוכרין, וכלהו אהזנו משקי דאין יאורים. והאי התפנין התקדול, שלטא על כלתו.

ובלא בפרישו דמיין על אין, דכתיב וייה מבדייל בין מים למים, ואתרשים מיין קדיישין על אין, ואתפרשו לעילא, ומיין תפאיין, אתפרשוי כלתו אלין מאلين, קדיישין ורק לא קדיישין, ועל דא ארון מלאכין על אין פרישן, בגין דאתפרשו אלין מאلين לזרנייהו.

ויאמר אלהים תדרש הארץ דשא עשב מזריע גרע, רזא דא, פד האי התפנין התקדול, זהה נשיב רוחא בההוא נוקבא, ומרפרא לגביו עילא, כל אינון עשבין קוה מהפך לו ניבישו, עד דרוחא אחרא נשיב בההוא